

Libhošťský zpravodaj

Ročník XI. číslo 6 – Červen 2009

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE

Osadní výbor v Libhošti,
ve spolupráci s FC Libhošť, Osvětovou besedou
a základní a mateřskou školou,
si vás dovoluje pozvat na již tradiční

Den obce

který se uskuteční v sobotu 13.6.2009
v areálu fotbalového hřiště.

Přijďte se s námi pobavit a zasoutěžit si. Čekat na vás bude bohatý kulturní a zábavní program a soutěže pro děti. Po celý den bude zajištěno dobré jídlo a pití.

Krátce z programu:

Den obce bude zahájen „Pohádkovým lesem“, který je určen především našim nejmladším, ale zúčastnit se mohou také dospělí. Zde budou účastníci potkávat různé pohádkové bytosti a plnit rozmanité úkoly. Start bude tentokrát odpoledne, a to od 13 hodin do 14 hodin před Fojtství.

Více podrobností o chystaném programu se dozvíte z plakátů.

Celodenní slosovatelné vstupné 40,- Kč
Na vaši účast se těší pořadatelé.

OBSAH

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE	1
OBSAH	2
OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE	3
Vítání občánků	3
Z OBECNÍHO DĚNÍ	6
125. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů v Libhošti	6
Volby do Evropského parlamentu	7
TENKRÁT	10
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	12
Jan Ivan Lukášek	12
ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ	20
Zajímavý přírodní úkaz	20
KAM ZA KULTUROU	21
Blíží se prázdniny!	21
NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ	24
SPOLEČENSKÉ OKÉNKO	26

PŘÍLOHA LZ – NA CÍSAŘSKÉ CESTĚ

Z HISTORIE OBCE	1
Libhošť v prvních letech ČSR ve světle dokumentů	1
Němci a Češi v Sudetech 1938 – 1946	10

Krátké zprávy

- Městský úřad v Novém Jičíně informuje občany o přistavení velkoobjemových kontejnerů v obci, a to ve dnech 9. - 11. června 2009. Odvoz kontejnerů bude proveden po jejich naplnění.
- Na žádost občanů budou přiděleny v nejbližší době kontejnery na bioodpad v obci - Markovo náměstí. Případné umístění kontejnerů na nová stanoviště bude provedeno teprve po zjištění jejich poměrů (dostatečné zpevnění plochy). Občané rovněž budou moci využít akce města k zakoupení domácích kompostérů za zvýhodněnou cenu - finanční dotace ze strany města. Bližší informace o podmínkách a termínu podání žádostí budou zveřejněny na webových stránkách nebo podány přímo na odboru životního prostředí

Za Osadní výbor
Veronika Blažková

OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE

Vítání občanů

Vážení spoluobčané, dovoluji si, i když už s mírným zpožděním, připomenout letošní 1. vítání občanů. To se uskutečnilo v neděli 5. dubna. Se svým programem tradičně přišly jak základní tak i mateřská škola, i slečna Blažková. Do programu ale tentokrát svými hláskami zasáhli i ti nejmenší, a bylo opravdu veselo. Fotografie z tohoto setkání, které tradičně pořídila Zdenka Horáková, jste měli možnost zhlédnout ve vývěsce OB a několik jich také pro připomenutí uvádíme zde ve zpravodaji.

Nezbývá, než se těšit na letošní druhé setkání s novými občánky, které bude zajímavé také tím, že populační boom dorazil už také do naší rodiny.

Miluše Blažková

Z OBECNÍHO DĚNÍ

125. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů v Libhošti

Roman Šenk

Při příležitosti blížících se oslav založení našeho sboru si dovoluji připomenout historii nejstaršího organizovaného sdružení v Libhošti - Sboru dobrovolných hasičů (dále jen SDH).

Náš sbor byl založen 5. října 1884. Impulzem pro vznik SDH byl rozsáhlý požár, který v roce 1882 zničil 12 domků (tehdy ještě dřevěných) na dolním konci obce.

O vznik sboru se nejvíce zasloužil tehdejší starosta obce p. Ferdinand Hanzelka, obecní radní p. Augustin Horuta, p. Jan Kalíšek, a dále p. Jan Sobek – byl zvolen velitelem sboru, p. Kajetán Kocián – zvolen jednatelem, a p. Jan Hladšík – zvolen pokladníkem. Se šlechetnými úmysly chránit majetek druhých přistoupilo dalších 77 členů.

Obecní výbor obdaroval nově vzniklý sbor dvoukolovou ruční stříkačkou. V této době byla členy SDH vystavěna hasičská zbrojnice a zakoupeno různé hasební nářadí. V roce 1894 byla zakoupena přední část a oje k ruční stříkačce, která je i dnes, přes své stáří více jak 110 let, v celé své kráse stále bojeschopná, a na různých oslavách sklízí zasloužené ovace. V současné době ji můžete spatřit na výstavě ke vzniku Hasičského záchranného sboru v Novém Jičíně.

V průběhu první světové války padlo na bojištích 13 členů sboru, zejména p. Jan Kalíšek, dlouhodobý velitel. V roce 1924 byla zakoupena druhá ruční kolová stříkačka.

V roce 1929 bylo zakoupeno stavební místo na novou, prostornější hasičskou zbrojnici a postavena nová, jak ji znáte dnes. Roku 1938 byla zakoupena za peníze dárců první motorová stříkačka DS 8 ze Sigmy Lutín. V této době žádný jiný sbor v okrese tak výkonný stroj nevlastnil. I tato stříkačka je dodnes funkční.

V průběhu druhé světové války byla vybudována první vodní nádrž, a to vedle Moštěvků a Indráků. Po válce byly vybudovány další dvě vodní nádrže, na dolním konci vedle Matůšků (dnes Linhartů) a na horním konci (u bývalé prodejny Jednoty). Dále bylo zakoupeno na počátku 50.ých let první vozidlo – osobní Tatra 57 s celým příslušenstvím, na tahání DS 8. Sbor byl přejmenován na Svaz požární ochrany. Na přelomu 50.ých a 60.ých let byla Tatra 57 věnována Kopřivnickému muzeu, a my dostali od Krajského výboru CO ná-

kladní Pragu RN. Ta byla v roce 1980 vyměněna za novou skříňovou Avii. V roce 2004 byla ze Sedlnic zakoupena starší cisterna Škoda 706 RTH, která i s Avii, obě plně vybavené, slouží dodnes.

V současné době má náš sbor 100 členů. Své povinnosti si plní záahové družstvo v počtu 15 hasičů, soutěží se pravidelně zúčastňují jak soutěžní družstvo dospělých, tak dvě soutěžní družstva mladých hasičů.

Program oslav:

- Pátek 10.7.2009 18⁰⁰ hod.
Slavnostní valná hromada sboru na Fojtství
- Sobota 11.7.2009 17⁰⁰ hod.
Námětové cvičení za účasti sborů: Libhošť, Bartošovice, Hukovice a Sedlnice
- Sobota 11.7.2009 20⁰⁰ hod.
Letní večer na fotbalovém hřišti

K návštěvě výše uvedených akcí samozřejmě zveme všechny hasiče i nehasiče.

Volby do Evropského parlamentu

Jak asi víte, ve dnech **5. a 6. června** proběhnou v České republice volby Evropského parlamentu (EP). Nebylo by proto asi na škodu si zopakovat některá základní fakta, související s těmito volbami.

Základní údaje

Evropský parlament je největším parlamentním shromážděním na světě a jeho členové jsou voleni v přímých volbách. Je tak jedinou institucí Evropské unie (EU), o jejímž složení rozhodují zásadně sami občané EU. V současné době má Evropský Parlament 785 poslanců (z 27 členských zemí). Počet zástupců z jednoho státu je určen Maastrichtskou smlouvou. Českou Republiku v Europarlamentu zastupuje 24 poslanců (9 za ODS, 6 za KSČM, 3 za SNK ED, 2 za ČSSD, 2 za KDU-ČSL, 2 za Nezávislé). Pro volby v roce 2009 (smlouva z Nice) byl počet europoslanců snížen na 736 – z toho 22 poslanců připadá na Českou Republiku. Poslanci Parlamentu jsou voleni přímou volbou každých pět let. Sídlem EP je Štrasburk (plenární zasedání), ale Parlament pracuje také v Bruselu (výbory, schůze politických skupin) a Lucemburku (sekretariát).

Historie Evropského parlamentu

Parlamentní shromáždění bylo zavedeno již v Pařížské smlouvě z roku 1951, ustavující Evropské společenství uhlí a oceli. Po vzniku Evropského hospodářského společenství a Euratomu v roce 1957 se pravomoci tohoto Shromáždění rozšířily i na oblasti působnosti těchto dvou společenství. Shromáždění bylo tvořeno zástupci národních parlamentů.

V roce 1976 došlo ke změně smluv a od roku 1979 byli poslanci voleni přímou volbou občany jednotlivých členských zemí. V prvních přímých volbách bylo zvoleno 518 poslanců.

Jednotný evropský akt v roce 1986 oficiálně změnil název Shromáždění na Evropský parlament a přidělil mu nové pravomoci. Nový název byl ale fakticky používán už od roku 1962.

Současnost Evropského parlamentu

Ačkoliv Evropský parlament nevytváří zákony jako národní parlamenty, smlouvy přijaté od roku 1992 značně rozšířily pravomoci EP. Základní pravomoci EP jsou legislativní, rozpočtová a kontrolní. Také politická role Parlamentu v EU postupně roste.

Legislativní pravomoc spočívá v tom, že Evropský parlament spolu s Radou EU rozhoduje o přijetí zákonů či nařízení, navržených Evropskou komisí. Toto spolurozhodování se vztahuje, mimo jiné, na volný pohyb pracovníků, ustanovení vnitřního trhu, výzkum a technologický rozvoj, životní prostředí, ochranu zákazníků, vzdělání, kulturu a zdraví.

Systém spolurozhodování společně s Radou EU se vztahuje na otázku rozpočtu EU. Rozpočet nevstoupí v platnost, dokud ho nepodepíše předseda EP.

Pokud jde o kontrolní pravomoc, tak ta spočívá v dohlížení prakticky na všechny aktivity Evropské Unie. Parlament hraje klíčovou roli při jmenování a také při eventuálním odvolání Evropské komise. Občané EU se mohou na EP obracet se svými peticemi. Pokud mají stížnosti proti činnosti orgánů EU, mohou se obrátit na Evropského veřejného ochránce práv, který spadá pod EP.

V poslední době také vzrůstá politická role Evropského parlamentu. Ta spočívá, například, v přijímání usnesení k významným mezinárodním událostem, apod.

Jít nebo nejít volit?

Tuto otázku si určitě klade mnoho z vás, a také si velká většina z vás na ni odpoví tím záporným způsobem. Což je určitě škoda, neboť existují velmi dobré důvody, proč k volbám jít. Pro vás všechny, kteří ještě stále nejste rozhodnutí, zda k volbám půjdete či nikoliv, shrnul KAREL B. MÜLLER, docent na katedře politologie Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze, ve svém článku pro Mf Dnes důvody, proč tak udělat:

1. Evropský démos promluví

Ať už máme k EU jakékoli výhrady, je faktem, že volby do EP jsou jediným svrchovaným aktem suverenity evropské politické veřejnosti, kterou zakládá instituce unijního občanství. Jakkoli komplikované politické procedury v Unii jsou, nic to nemění na tom, že přímé volby do EP představují historicky bezprecedentní pokus vytvářet demokracii na evropské bázi. Stejně tak jako to nic nemění na tom, že zástupci zvolení za Česko budou v Unii, i mimo ni, reprezentovat jeho občany a budou jim dělat dobré jméno - nebo naopak ostudu.

2. Evropský parlament významnější národního

Význam Evropského parlamentu se postupně posiluje a brzy dále posílí, neboť v příštím roce pravděpodobně vstoupí v platnost Lisabonská smlouva. Dnes je přes 80 procent národních legislativ iniciováno v EP. Ať už se nám to líbí nebo ne, Evropský parlament představuje, řekněme, 30 procent legislativní moci Unie (o kterou se dělí s Komisí a Radou). Pořád je to více legislativní moci, než necelých 20 procent, jež setrvávají v českém parlamentu. Svojí neúčastí na tom nic nezměníme.

3. Ne kreaturám v Evropském parlamentu

Malá volební účast zvyšuje pravděpodobnost, že do EP vstoupí obskurní politické subjekty a individua. Je skutečností, že extremistické strany od fašizujících xenofobů po radikální levici mají disciplinované voliče. Ti sice tvoří menšinu, ale v situaci apatické většiny jejich význam roste. Tento trend je ještě podpořen faktem, že volby do Evropského parlamentu nabývají u mnohých politických stran rituál jakéhosi čestného ocenění za zásluhy. Ve volbách jsou tak voleni mnozí, kteří o fungování Evropského parlamentu nevědí vůbec nic a nemají zformován realistický názor ohledně jeho budoucího směřování.

4. Občané druhé kategorie?

Volební účast ve volbách do EP má setrvale klesající tendenci. V prvních volbách v roce 1979 to bylo 63 procent, v posledních volbách v roce 2004 šlo volit 44 procent. Faktem je, že velká část posledního dramatického poklesu šla na vrub nových členských států. Průměrná volební účast ve starších členských státech (EU 15) byla 46 procent, volební průměr postkomunistických států byl pouhých 26 procent. Stereotypní komplex nadřazenosti demonstrující se v názoru o občanech druhé kategorie, jenž někdy zaznívá ze starších členských států, tak bohužel nabyl jistého oprávnění.

5. Evropský parlament je důvěryhodný

Podle Eurobarometru důvěřovalo na konci roku 2008 Evropskému parlamentu v Česku 58 procent dotázaných. Český parlament nikdy nedosáhl

tak vysoké míry důvěry. Dlouhodobě (volby nevolby) se opírá o důvěru 20 až 30 procent občanů (někdy také pod 20 procent). Pokud jsou občané ČR ochotni investovat do EP svoji důvěru, bylo by nerozvážné, aby mu nevyjevili také své volební preference a „nemluvili s ním“. Nebo jde o slepou důvěru jako výraz českého plebejství?

6. Volební generálka

Málokdo pochybuje o tom, že volby do EP budou místní politickou elitou brány jako generálka na volby sněmovní. Voliči tak získávají bonus jakési předběžné volby, čímž mohou ovlivnit průběh předvolební kampaně a dva-krát zamíchat kartami před podzimními volbami do Sněmovny.

7. Volby jsou nutnost i svátek demokracie

Jakožto mladá demokracie máme nižší volební i nevolební participaci než většina etablovaných demokracií. Slabá volební účast navozuje otázku oprávněnosti demokratického vládnutí jako takového. V Belgii, Lucembursku nebo Řecku proto deklarují volební povinnost. Občané žijící v demokracii by si měli zvykat na to, že jsou stavěni před volby. Pokud volby ignorují, možná je to tím, že jsou nadměru spokojeni, každopádně musí počítat s tím, že promarněné volby pak někdo rozhodne za ně.

Aleš Hána

(s využitím www.evropsky-parlament.cz, cs.wikipedia.org a www.euroskop.cz)

TENKRÁT...

V našem pravidelném seriálu se opět vracíme o deset let zpět, kdy vyšlo červnové číslo zpravodaje ročníku 1999.

Libhošťský zpravodaj Ročník I. číslo 6 – Červen 1999

Úvodní článek tehdejšího čísla zpravodaje se ohlíží za proběhlými oslavami výročí osvobození Libhoště a ukončení II.světové války. Ty se, již tradičně, odehrály před pomníkem padlých libhošťanů a na místním hřbitově, a „tradiční“ byla i účast občanů na této vzpomínce – přítomno bylo pouze 17 lidí. Bohužel i s odstupem deseti let nelze než konstatovat, že se přístup libhošťanů k těmto oslavám nezměnil a počet lidí, kterým stojí za to uctít památku padlých, zůstává víceméně stejný.

V rubrice Osvětová beseda informuje jsme se ohlédli za proběhlou ustavující schůzí tohoto občanského sdružení, která se uskutečnila 21. května 1999.

V rubrice Životní prostředí jsme tehdy přetiskli fejeton spisovatele Ludvíka Vaculíka, s názvem „Správná cesta vpřed vede zpátky“. Domnívám se, že není od věci si tento fejeton připomenout ještě jednou, neboť za uplynulých deset let rozhodně neztratil nic na své aktuálnosti, ba právě naopak.

„S údivem hledím, jak se v pořadech o počasí a o vlivech ohrožujících naše zdraví objevují varovná hlášení, že kvetou stromy! Je toto normální? Co vždycky patřilo ke krásám jara a pomůckám básníků, postupuje mezi škodliviny. Letos je to hlavně bříza a topol, brzo to může být šefík, černý bez, lípa ... Že se ti hlasatelé nevzpírají to hlásat! Pyl některých stromů a trav stává se jedním z prvků zhoršeného životního prostředí: to je od ďábla.

Ale to se nezhoršila ta příroda, zhoršil se tak člověk. Tím, že kazí všechno kolem sebe, bude mu škodit pomalu kdeco. Abyste nedostali rakovinu ze slunka, namastěte se něčím: ač přírodní bývalo, že člověk na slunko zbytečně nelezl. A už je tu parazitní mazání! Do řeky nevstupujte, aby vás něco nepoleptalo. Nepijte vodu ze studánky, ba ani z obecní pumpy, neboť jste si otrávil půdu. Do rybníku a přehrad nevstupujte. A jsou v roce dny, kdy ani nepoužívejte k dýchání venkovní vzduch.

Životní prostředí je pořád horší, ale to se tak pořád zhoršuje člověk! I děti, které se rodí, jsou čím dál z horšího materiálu, takže už nesmějí ani pohladit kočku. Všestranných alergiků přibývá a ti ovšem budou o tom, co bývalo přirozené, mluvit jako o škodlivině. A až těch háklivých bude většina, ujme se v nich choromyslný názor, že například břízy by neměly být blízko škol. A až většina obyvatel bude zralá pro skleník, odhlasují si zákony, podle nichž bude do skleníků zavíráno všechno, nač jsou alergičtí.

Ukazatele o zhoršujícím se životním prostředí by se měly číst opačně: Jako ukazatele směru, jímž člověk dál nesmí. A programem rozumné vlády by mělo být postupné navrácení zvrhlých věcí do předchozího stavu. Abychom, například, zase mohli pít ze studánek, musí se něco udělat na polích, abychom zase mohli jíst ovoce přímo ze stromu, musí se ... zase něco, však oni to dobře vědí?

Cesta vpřed vede zpátky! Do doby, kde se lidé prostě umývali mýdlem. A kdy, například muži, čichajíce k ženským vlasům, cítili ženské vlasy. Zatímco dříve se na ženských hlavách mohly přizívat pouze vešky, dnes se přizívá celý parazitní průmysl a jeho reklama. Nevím, ale je možné, že takové důkladně ošetřené mamínčiny vlasy jsou dneska pro děcko větším alergenem, než kočičí chlupy. Mužská košile dřív byla čistá nebo špinavá, ale k vyřešení tohoto problému zase stačilo mýdlo: nebylo k tomu zapotřebí televizního vysílání. Já jsem, myslím si, zdravý: krom alergie na reklamu. To se mi vždycky vyrazí sprostá slova. Naopak ta zvláštní, jakoby trochu prašná vůně vymetacího obilí, opájí mě k radosti.“

Tolik tedy Ludvík Vaculík. Pokud jde o další články v tehdejší zpravodaji, tak jste si mohli, z pera Oldřicha Sobka, přečíst pokračování článku pojednávajícího o květnových dnech roku 1945, tak jak probíhaly v Libhošti a jeho okolí.

Oldřich Sobek vás také v článku „Příroda kolem nás“ trochu blíže seznámil s Prvosenkou jarní, což je mnohem méně rozšířená rostlina, než Prvosenka vyšší, známý petrklíč.

V rubrice o významných osobnostech vám opět Oldřich Sobek připomněl osobnost Viléma Kletenského, libhošťského rodáka, významného hudebníka a organizátora hudebního života v obci i okolí. Ve společenské rubrice jsme si zavzpomínali na Jaroslava Pavelku, místního rodáka, který proslul jako vynikající automobilový závodník a který zemřel 3. května 1999.

Závěr tehdejšího čísla zpravodaje patřil tradičně Arnoštu Opělovi a jeho vzpomínkám na historii libhošťské kopané.

Zpracoval Aleš Hána

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Jan Ivan Lukášek

Oldřich Sobek

1. pokračování.

Zpravodajská skupina Rudé armády **TOLLA**, ve složení poručík Vlastimil Žák a četař Jan Lukášek, se konečně dočkala splnění svého poslání. *(Třetí člen skupiny Kraus do plnění úkolů nezasáhl, při seskoku si zlomil nohu a před hrozbou zajetí se zastřelil).* Skupina splynula s frontou a oba se ohlásili na velitelství divize, která postupovala na Břeclav. Po odevzdání vysílačky byli přiděleni k průzkumné jednotce. Poručík Žák zůstal na štábu, Lukášek šel s průzkumným družstvem zjistit, kde přesně je na druhém břehu Dyje zakopán nepřítel, jaké má zbraně, a hlavně, kde jsou kulometná hnízda. V té době ještě neměl zdání o tom, co to znamená, když se řekne **2. ukrajinský front**. Později se o něm bude hovořit jako o „**Malinovského armádě**“. V průběhu války Stalin otevřel věznice i gulagy a na frontu poslal zločince i politické vězně spolu s nevinnými lidmi. Důstojníci v takové armádě udržovali kázeň naprosto nevybíravými prostředky. Mnoho vojáků nemělo žádné civilizační návyky, jednali spontánně, život neměl pro ně velký význam. Také životy se zde nešetřilo. To známé ruské „**nas mnogo**“ zde platilo dvojnásobně. Sovětské velení rozhodlo, že tato armáda projde zeměmi, jejichž armády se zúčastnily války po boku

Německa – Rumunskem, Maďarskem a Rakouskem. Bojové události na konci války ji ale přivedly na jižní Slovensko a jižní Moravu až k Brnu.

Příprava na výškový seskok, ženy i muži. Uprostřed nejmenší JAN LUKÁŠEK.

Vyprávěl mi, a ve své životopisné knize také Jan Lukášek vzpomíná, jak šel s průzkumným družstvem, které postupovalo po koruně protipovodňové hráze. Marně žádal velitele – nadporučíka, aby se vojáci kryli za ochranným protipovodňovým valem řeky. Ten se mu vysmál. „Nedbal jsem, a sám jsem šel za odvráceným svahem“ vzpomíná Honza, „když najednou se ozvala kulometná dávka. Čtyři vojáci padli.“ Ostatní skočili za Lukáškem. Když veliteli vyčetl jeho jednání, že nešetří životy vojáků, odvětil: **„Nu što, u nas ljuděj mnogo“** a tím to skončilo. „Při návratu zpět jsem byl vyslán před zbytkem jednotky jako pátrač. V malém lesíku jsem narazil na skupinu šesti vylekaných italských vojáků“. Zabavili jim všechno, od hodinek, zapalovačů, nožů, nožníků aj. „Košť si rozdělili, jen já jsem nedostal nic“. Nakonec dostal několik zapalovačů, vyrobených z nábojnic, a pár nožů. „Příští den jsem to zajatcům vrátil“. Po třech dnech si jej nechal zavolat velitel divize. Dal mu na rukáv modrou pásku s nápisem **„policiant“** a jmenoval ho dočasným okresním velitelem policie v okrese Břeclav. Přidělil mu koně a k ruce dostal Kolju - kozáckého staršinu, jako „tělochraniťela.“ Zatímco staršina byl na koni jako doma, Honza na koni seděl poprvé.

Rusové holdovali všeobecně alkoholu, ale „Malinovského“ armáda obzvláště. Fronta se moc nehýbala, „**příčinou pomalého postupu byla bezmezná láska sovětských vojsk k alkoholu.**“ Objevovali stále nové sklepy s vínem,“ vzpomíná Honza. Sudy otevírali nejjednodušším způsobem - dávkou ze samopalu. Víno pili přímo z děr až do úplné opilosti, mnozí se ve víně i utopili. „Na velitelství se připravovala nějaká velká oslava. Velitel divize mne a Kolju s vozkou poslal do Rakouska pro víno“. Vyrázili po ránu a za tři hodiny byli v liduprázdnné rakouské pohraniční vesnici. Plní dojmů a zážitků, samozřejmě, že i dosti zmožení, dovezli několik plných sudů vína. „Šťastně jsme nakonec dorazili na sovětské velitelství, kde už byly připraveny stoly na večerní raut. Důstojníci chodili vymytí, sem tam se objevila i nějaká vojačka a mně velitel dovolil, abych si přivedl svoje děvče“. To ale neměl dělat, jak později Honza pochopil. Kvůli jeho děvčeti došlo mezi četařem Lukáškem a kapitánem od NKVD k těžké rozeprě. Důstojník začal dívku obtěžovat a Honza mu uštědřil pořádnou průzkumnickou ránu na solar. Ten, co se jen trochu vzpamatoval, vytáhl nůž a zaútočil. Ovšem, nemohl vědět, že Jenda, sice malý vzrůstem, byl na podobné situace perfektně vycvičený. Stačil jediný chvat a překvapenému kapitánovi vypadl nůž z ruky. Ten ho vyzval venku na souboj. Honza ale měl svého „tělochraniče“. Kozácký staršina vše venku na dvoře ukončil. Zasadil mu tvrdý zvedák na bradu, kapitánovi vyklouzla pistole, padl k zemi a zůstal bez hnutí ležet. Bezvládné tělo odtáhl na vedlejší hnojiště. Roztřesený Honza se vydal zpátky do sálu za staršinou, „kterému jsem se svěřil, že mám strach, že se dostaneme před popravčí četu. On se mi jenom vysmál, že u nich je „ljuděj mnoho“ a vesele tančil dál.“ ...Ráno jsem přišel na velitelství, kapitána jsem neviděl a nikdo se po něm nesháněl. A do konce války jsem ho už také nikdy nespátril“.

*Po nočním seskoku.
Uprostřed Lukášek.*

Příští den ráno jim oběma oznámil osobně velitel divize, že se mají dostavit do Bratislavy, kde velitelství 2. ukrajinského frontu provede prověrku činnosti zpravodajských skupin, vyslaných na Slovensko a do protektorátu. „Bohu díky, že jsme tam byli jenom čtyři dni. Zavezli nás na Jaskov Rad, kde nás ubytovali ve vilách spolu se dvěma dalšími skupinami. Teprve zde jsem začal mít opravdový strach. Každé ráno byl nástup na dvoře, kde se četl denní

rozkaz a také obsah zprávy, které kapitánu Medvěděvovi z NKVD 2. ukrajinského frontu poslal hlavní štáb, o činnosti jednotlivých skupin. Všechny tři vilky byly plny neklidu a obav, zda se jejich obyvatelé dožijí příštího dne. **Skupina, která neměla kladné hodnocení z hlavního štábu, byla na místě likvidována**“. Po prověrce přišel za nimi opět kapitán Medvěděv, už v civilu, a zavezl je na československé posádkové velitelství. Oficiálně byli propuštěni ze služeb Rudé armády. Přijal je podplukovník, typický „naftaliňák“. „Žádali jsme po něm cestovní rozkaz do Prahy, ale to nám odmítl, že nejme příslušníci čs. armády, byli jsme samozřejmě v ruských uniformách. Teprve když se náš doprovod legitimoval a zvýšil hlas, okamžitě, celý roztřesený, nám vyhověl“.

Vlastimil Žák, který jinak pocházel z Plzně, měl v Praze rodinu. U ní se oba ubytovali. Příští den se ohlásili na Ministerstvu národní obrany. Byli zařazeni do jednotky v rámci čs. armádního sboru, která dva měsíce operovala v severních Čechách při likvidaci zbytků tzv. Werwolfů. Nakonec se opět oba ocitli v Praze, kde Vlasta netrpělivě očekával přílet letců z Velké Británie, s nimiž měl přiletět i jeho bratranec. Po několika odkladech a chození na Ruzyňské letiště se nakonec dočkali a setkání patřičně oslavili. Likvidace všech paraskupin se prováděla ve **Stráži pod Ralskem**. Peníze za vyplacené služné se rozplynuly a bylo nutno hledat zdroj živobytí. Jen několik

málo příslušníků z někdejší **roty ZU (rota zvláštního určení v SSSR)** zůstalo ve vojenské službě. Honza se rozhodl ke službě v čs. armádě. Nastoupil k tankové brigádě v Hodoníně jako spojař - telegrafista. Jeho spolubojovník Vlastimil Žák odešel do civilu a převzal restauraci v Miroslavi u Znojma. Honza Lukášek se nakonec stal lektorem - telegrafistou v Kutné Hoře a později v Lipníku n. Bečvou, kde vyučoval ovládání malých agenturních stanic.

V září 1947 se **v Zákupcích u České Lípy** začal formovat nový druh čs. vojska - výsadkáři. Jan Lukášek se nechal k němu dobrovolně převelet. Začala tak zcela nová a dlouhá etapa jeho života. Po náročných testech se

Na výcvikovém středisku Boreček – zásobník pro výsadek materiálu.

zúčastnil přeškolovacího kurzu a po něm byl jmenován instruktorem. „Denně jsme absolvovali jednu ze tří překážkových drah, z nichž nejnáročnější měřila 1 200 m a končila pudovou střelnicí. Nebezpečí života spočívalo v tom, že na nejvyšší překážku ve výšce 4 metrů byl zastřílen kulomet. Při výcviku bylo povoleno až 7% ztrát“.

Městečko **Stráž pod Ralskem**, které se stalo na dlouhou dobu Lukáškovým působištěm, mělo podivuhodnou válečnou historii. Jako vojenský prostor bylo celé území využíváno již za války. Šlo především o letiště na Kumru (Hradčany), kde byly umístěny letouny JU 52, které zásobovaly Paulosovu armádu, obklíčenou u Stalingradu. Přímo ve Stráži měli svoji základnu příslušníci RAD (Reichsarbeitsdienst). Jejich zařízení převzali už v roce 1945 výsadkáři. Měli zde vynikající podmínky – rozlehlá pole a lesy, řídké osídlení. K obnovení vojenského prostoru došlo v roce 1947. Noví osídlenci byli znovu vystěhováni a v prostoru byla zřízena tanková, dělostřelecká a letecká střelnice. Tak zmizely ze světa další vesnice.

*Ukázka balení padáků na polním stole na letišti v Hradčanech u Mimoně
za účasti ministra obrany gen. Ludvíka Svobody.*

Nutnou součástí výsadkového vojska se stalo také několik odborných a pomocných pracovišť. Jedním z nich byl „**Boreček**“. Byl zřízen na jaře 1948 jako „**balírna**“ **padáků**. Na konci roku 1949 už si museli balit padáky sami

skákající a balírna se změnila na **padákovou stanici**. Jan Lukášek byl v té době vyslán ke studiu na Vojenskou akademii v Lipníku n. Bečvou, odkud se vrátil už jako důstojník na Boreček, kde prošel četnými funkcemi. Od velitele čety ve spojovací rotě, přes velitele seskoků, až na velitele padákové školy. Od r. 1953 vykonával funkci náčelníka Výzkumné stanice a opravy padáků na Velitelství výsadkového vojska. Zde se navrhovala, zkoušela a kompletovала výstroj a výzbroj pro výsadkáře, zkoušela se nová technika před jejich zavedením. Pro Lukáška bylo významné, že zde probíhal veškerý styk se sportovci - výsadkáři Svazarmu. Jan Lukášek během svého působení na Borečku několikrát reprezentoval jak armádu, tak republiku, prakticky ve všech parašutistických disciplínách. Stal se držitelem několika světových rekordů v seskoku z absolutní výšky volným pádem z pumovnice, s přistáním na cíl, i ve skupinových seskocích.

Štáb letištního praporu v Piešťanech. Uprostřed Jan Lukášek

V roce 1948 se Jan Lukášek stal instruktorem tajné izraelské armády **HAGANAH**. Její příslušníci prodělávali v přísném utajení velmi tvrdý výcvik na našem území pod vedením československých vojenských instruktorů. Honza dostal za úkol vycvičit budoucí instruktory průzkumných izraelských jednotek. Výcvik spočíval v umění přežít v podmínkách bez možnosti doplňování zásob na území nepřítele. Jeho součástí byly dlouhé noční pochody, ovládnutí tichého zabíjení, obsluha radiostanic a vůbec všeho potřebného pro život na území nepřítele. Utajení výcviku šlo tak daleko, že např. při závěrečném cvičení, které se odbyvalo už mimo vojenský prostor, byli příslušníci SNB informováni

o tom, že v jejich okolí se pohybují ozbrojené živly, proti kterým je nutno zakročit i za použití zbraní. Mělo to odpovídat skutečné situaci při jejich nasazení na palestinském území. Honza mi nejednou vyprávěl, jak svědomitě izraelští vojáci plnili úkoly. Když opravdu po vysilujících několikadenních pochodech už nemohli, začal některý z nich zpívat jejich bojovou píseň, načež jeden voják po druhém vstávali a mátožně se dali na další pochod.

Přes všechny životní peripetie a útrapy byl Honza Lukášek velký optimista. Se svými kamarády a spolupracovníky jednal vždy fair-play. Jak už to ale v našem životě bývá, na čelná místa se často dostávají lidé nečestní, poznamenání nejrůznějšími charakterovými vadami. V životě se o tom mluví jako „o srážce s blbcem“. Ivan měl pro takové případy zvláštní dar umění, jakoby přímo zděděné po jistém Josefu Švejkovi. Omezencům, kteří se stali jeho nadřízenými na nejrůznějších úrovních, se bránil velmi účinně tím, že využíval své pověsti frontového rozvědčíka a svým představeným předestíral příběhy, hodné barona Prášila. Ovšem, mnohdy se prostě musely jen sklapnout „kufry“. I takových situací bylo dost! V roce 1951 pomalu docházely zásoby obuvi po německé armádě a bylo nutno rozhodnout o nejvhodnějším typu bot pro výsadkové vojsko. Na Boreček se zatím účelem ohlásila zvláštní komise z velitelství výsadkového vojska. Vyzkoušet se měly klasické „kanady“. Honza Lukášek, který ve funkci velitele padákové školy měl za úkol test připravit, nechal u obuvníka v České Lípě vyrobit pět párů „kanad“. V předstihu nechal vyzkoušet velikost obuvi vojákům ze zkušební čety, které pak zavolal při příležitosti zvláštní komise. Dalším čtyřem vojákům ponechal běžně v armádě zavedené „püllitry“. Celou skupinu vynesla Dakota s kompletní bojovou výstrojí do prostoru Lomnice nad Popelkou, odkud měli být po usilovném pochodu asi za čtyři hodiny zpět na letišti. „Komise si mezitím prohlížela zařízení Borečku,“ ubytovnu, kuchyni s jídelnou pro mužstvo a pro vojáky z povolání, fotolaboratoř, sklady, balírnu a sušárnu padáků, dílny na jejich opravy, různá zařízení pro výcvik vojáků, s některými si i promluvíli“.

Když přišel čas, přesunuli se všichni na letiště, kam měl výsadek dojít. „Konečně bylo vidět na okraji lesa, lemující letiště, první vojáky. Když přišli k nám, sedli si do trávy a čekali na otázky. Jeden voják byl naboso. Püllitry si zapomněl přivázat a ztratil je už při seskoku. Zbývající tři s püllitry byli vyzuti a ošetřovali si krvavé puchýře a odřenyiny. Na dotaz sovětského poradce plk. Jurčenka „Nu što, rebjata, sapošky byli samolučši?“ vztekle práskli püllitrama o zem říkali: „Na chuja eti botinky“. Komise se pak odebrala zpět na Boreček. Písařka zasedla k psacímu stroji a psala, co jí plk. Čaplovič diktoval. Uváděl, že vojáci v kanadách přišli plně bojeschopní s veselou náladou, zatímco zbývající s püllitrama nebyli vůbec schopní boje. Písařka psala až do chvíle, kdy plk. Čaplovič před závěrem zprávy, kde se měla objevit věta, že komise schvaluje zavedení kanad pro výsadkové vojsko, diktát přerušil s tím, že si ještě promluví s plk. Jurčenkem, jak ten závěr napsat. Za dvacet minut se

vrátil z jídelny, kde plk. Jurčenko popíjel čaj s rumem a začal diktovat, že komise nedoporučuje zavést do armády kanady, že navrhuje ponechat pultitry s odůvodněním, že sovětská armáda v těchto sapoškách přišla z Moskvy až do Berlína a že tedy jsou pro armádu plně vyhovující. Moje argumenty nepomohly. Plk. Čaplovič byl natolik ve vleku a podřízenosti plk. Jurčenka, že nedovolil již ani zmínku o kanadách“. Tak tedy skončil jeden z dobrých úmyslů v naší armádě. Plk. Jurčenko neměl ani jediný seskok a přece byl poradcem na úrovni velení výsadkového vojska. A nebyl jediný.

Honza m.j. mi vyprávěl příhodu, kterou také zahrnul do své knihy. Plně se v ní „představil“ tehdejší velitel výsadkového vojska **generál Kričfaluši**. Tentokrát se rozhodovalo o kompletaci výzbroje a výstroje výsadkového vojska. Ta se

předváděla na jednom družstvu s velitelem, střelcem z lehkého kulometu, samopalníkem a střelcem z tarasnice – což měl být zlatý hřeb zkoušek. Střelec z lehkého kulometu měl kromě výstroje připevněn k tělu lehký kulomet a jeden a půl palebného průměru střeliva v zásobnících. Střelivo bylo uloženo ve zvláštních sumkách na opasku, zbytek byl připevněn k noze. Střelec ze samopalu měl také na sobě jeden a půl palebného průměru. Po provedených předběžných zkouškách jsme komisi nedoporučili skákat s tarasnicí upevněnou ještě i se dvěma náboji na tělo výsadkáře. Bylo to velmi nebezpečné. A tak střelec i pomocník – nosič střeliva, nastoupili jen se samopaly. “Plukovník Jurčenko si ale nechtěl nechat zlatý hřeb zkoušek ujít. Postavil se před velitele vojska a obrátil se na Lukáška: „A strelkovej iz tarasnice gďe?“ Lukášek mu klidně řekl, že s tarasnicí zakázal skákat. To popudilo plukovníka a obořil se na Honzu: „Nu što, Lukášek, ty jesteš trus?!“

Lukášek vypravuje: „Jeho slova se mně velice dotkla. Zavola jsem desátníka Svačinu, kterému vojáci pro jeho svalnatou postavu říkali „Balvan“. Nařídil jsem mu, aby si ve skladu oblekl padáky a připevnil na tělo tarasnici s podvozkem a dva náboje. „Balvan“ ani nemrkl, řekl “Provedu“ a odklusal. Vojáci věděli dobře, že bych žádný seskok, kde by hrozilo jakékoliv nebezpečí, nikdy nepovolil. A tak se desátník podle pokynů ustrojil a přišel zpátky na ba-lírnu. Jurčenko, když ho uviděl, se na mne obrátil se slovy, co to znamená. Odpověděl jsem mu, že to je střelec s tarasnicí, připravený k seskoku. Najednou začal vykřikovat, jaký jsem to špatný velitel, že neumím odhadnout, jaké nebezpečí na vojáky číhá, a že zakazuje skákat s tarasnicí. On totiž nikdy žádnou tarasnici neviděl. A tak se začal s generálem Kričfalušim dohadovat o tom, jak špatně byly zkoušky připraveny. Jak tak bloudil očima kolem sebe, padl jeho zrak na nové minimaxy, které nám byly právě dodány. A hned spustil: “Lukášek, što eto za pribory?“ Než jsem stačil odpovědět, Kričfaluši na mne zpustil: „Lukášku, já vám nařizuji, okamžitě ty přístroje sundejte.“ „Provedu“ a nařídil jsem minimaxy sundat.

Samozřejmě si to Honza nenechal líbit. Ihned po odjezdu komise volal náčelníkovi posádky plukovníku **Bičičtému** (bývalý náčelník štábu čs. tankové brigády v SSSR), že mu velitel nařídil sundat ze zdi minimaxy, a že tedy zásoby padáků za miliónové hodnoty jsou ohroženy. „Za půl hodiny jsem byl žádán k telefonu velitelem vojska: „Lukášku, proč jste mi neřekl, že to jsou minimaxy?“ Odpověděl jsem: „Vy jste mi nařídil mlčet a hned jste odjel“. Ovšem v duchu jsem byl rád, že jej alespoň někdo setřel“.

Takových a podobných příhod a zážitků měl Honza Lukášek ve svém vojenském životě mnoho. Byly smutné i veselé. V našem článku je samozřejmě nemůžeme všechny vyličit. Ale ty, na které Honza obzvláště často vzpomínal, vám nemůžeme zůstat dlužní. Takže naposledy příště.

Příště dokončení.

ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Zajímavý přírodní úkaz

Oldřich Sobek

Lidem, kteří mají pozorovací talent a všímají si pozorně dění v přírodě a naší krajině, nemohla ujít současná mimořádně velká invaze motýla **babočky bodlákové**. Zhruba od poloviny května začali hnědofialově zbarvení, dosti velcí motýli, létat rychle jako střely, a to pouze jedním směrem: od jihu k severu. Jejich počet kolísal, ale v průměru se v zorném poli člověka dalo napočítat deset až patnáct přeletů za minutu. Motýli dávají svým chováním zřetelně najevo, že jsou na tahu. Vůbec je nezajímají květy, neposedávají a nevyhledávají ani odpočinek. Jsou hnáni migračním pudem stále dál, přes Moravskou bránu k severu. Pozorování mimořádně silného tahu baboček bodlákových mi potvrdil i Ing. Daniel Kletenský, pracovník Správy CHKO Poodří.

Babočka bodláková, stejně jako známější **babočka admirál**, patří mezi tzv. stěhovavé motýly. Běžně je rozšířená v jižní Evropě, odkud každoročně

z jara a v časném létě přilétá přes Alpy do střední Evropy a dále na sever. Je ale docela možné, že se v poslední době daří určitému počtu jedinců u nás i přezimovat. Početnost populace v různých letech kolísá. U nás má obvykle dvě, výjimečně i tři generace. V současné době můžeme pozorovat jedince, kteří již poletují volně nad terénem, tak, jak jsme u většiny druhů motýlů zvyklí. Posedávají a hledají potravu /nektar/ na květech, což znamená, že se usazují k založení nové letošní populace. Je ale docela možné, že jsme svědky jednoho z projevů klimatických změn, který ovšem musí být podložen i dalšími vlivy, jako je dostatek úživných rostlin jak pro housenky (imaga), tak i pro dospělce.

S babočkou bodlákovou se setkáváme především na teplých, výslunných stráních s výskytem hostitelských rostlin, především nejrůznějších druhů bodláků, pcháčů, lopuchů i podbělů. Pro odlišnost zbarvení svrchní i spodní strany obou křídel není možno babočku bodlákovou zaměnit s jinými druhy našich baboček. Na spodní straně pestře zbarvených zadních křídel má babočka bodláková při okraji řadu kruhových skvrn, které u ostatních našich baboček chybí.

KAM ZA KULTUROU

Blíží se prázdniny!

Až vyjde tento článek, budu už mít (doufám úspěšně) za sebou státnice a budu taky pomalu vymýšlet, co budu dělat o prázdninách. Určitě bude co o prázdninách dělat, ale na nějakou kulturní akci se čas vřdycky najde. Proto opět přináším tipy na akce, které se budou dít v našem okolí. Určitě jste zaznamenali „rozbořeniště“ uprostřed náměstí, což je pro letní kulturní akce v Novém Jičíně pohroma, protože každoroční **Novojičínské léto** je neodmyslitelnou součástí města. Nezoufejte, tato akce proběhne, jenom se zatím neví, kde konkrétně se jednotlivé akce budou konat. Proto se nezapomeňte mrknout na www.mksnj.cz, kde tyto informace budou brzy uveřejněny. Tato akce slibuje mnoho slavných i méně slavných kapel, dále divadelních představení, sportovní klání, atd.

Z dalších větších akcí v Novém Jičíně bych zmínila **Jičínfest**, který se koná na Skalkách a je určen především pro prezentaci amatérských kapel. Přihlásit se může každá kapela a vše je pro ně připraveno zdarma. Tento festival se těší oblibě a je navštěvován až 2500 návštěvníky. Festák se koná **31. 7. 2009** a přesný program a další informace najdete opět na stránkách Městského kulturního střediska.

Poslední velkou akcí léta v Novém Jičíně budou bezesporu **Slavnosti 2009**. Celý program si zase můžete najít na uvedených stránkách. Já bych zmínila večerní koncert, kdy každoročně vystupuje nějaká slavná kapela (např. Monkey Business nebo Kryštof), tento rok vystoupí kapely **Airfare a Čechomor**. Airfare je čtveřice mladých muzikantů, kteří jsou plní života a jejich skladby jsou víc než chytlavé. Frontmanem kapely je americký zpěvák a kytarista Thomas J. Lichtag, který svým nezaměnitelně ležérním způsobem zpěvu dává kapele jedinečnou tvář. Ukázky jejich hudby si můžete poslechnout na www.airfareband.cz. Čechomor snad netřeba představovat.

Opusťme teď na chvíli hudební scénu a zaměřme se na divadlo. V kamenném divadle se bude **13. 6. 2009** konat akce pod názvem **Divadelní dílna XIII**. Atmosféra kamenného divadla jistě nabízí jedinečný zážitek, kterého se, mimo diváků, zúčastní několik divadelních souborů. Tento večer bude jistě kouzelný a plný emocí, které nabízí pouze hraná tvorba. Bude zde ohnivá show, africké tance, a mnoho dalších divadelních her.

Nyní jsem chtěla zmínit něco z akcí **Čajovny archy**, ale vyskočil na mě z jejich stránek vir, takže pouze výpis akcí z archy naleznete níže.

Z programu **městské knihovny** mě zaujala přednáška: Proč to u nás doma nefunguje? (**4. 6. 2009**), která se zabývá problémy v rodině. Jaké chyby dělají rodiče i prarodiče. Možná, že to bude docela poučné, vzhledem k tomu, kolik procent manželství se rozvádí.

No, ale vraťme se k hudbě. V **Amfiteátru Skalky** se **14. 8. 2009** bude konat koncert skupin My Wave & CLOU & Matahari. Tyto tři kapely, z nichž asi nejznámější je kapela Clou, vystoupí spolu ve večerním koncertu. Odpoledne je exhibice FREESTYLE BMX/MTB v BIKEPARKU (to sice nevím, co znamená, ale asi to bude něco s kolama☺).

Další akce v Novém Jičíně:

Čajovna archa

- 7.6.2009 Turnaj ve hře BANG – docela fajn hra, kdo zná, ví
- 27.6.2009 Zahrada – hudebně-výtvarný festival

Hudební kavárna

- 12.6.2009 Reggae Party – kavárenské reggae, ragga, juggle party

Beskydské divadlo

- 8.6.2009 Charleyova teta – jedno z nejlepších divadelních představení, které existuje. Doporučuju!

Letní Kino

- 13.6.2009 Red Fest – kapely CrahPoint, R-E-T atd. (vše najdete na www.mknj.cz)

Akce v okolí Nového Jičína

<i>Starý Jičín</i>	20.6.2009 - Svatojánská noc na hradě
<i>Frýdek Místek</i>	26.6.2009 - (Brušperk) – Rockfest – Green day a Deep Pyrole revival
	18.7.2009 – Jazz ve městě – Behind the door, Voctail, Elena Sonenshine
	26.7.2009 – koncerty Eva a Vašek
<i>Rožnov pod Radhoštěm</i>	14.8.2009 – 20. Valašské folkrockování - David Koller band, Support Lesbiens, Noid & skupina Red, aj
<i>Třinec</i>	26.6.-27.6.2009 - Noc plná hvězd
<i>Ostrava</i>	9.7.-12.7.2009 – Colours of Ostrava – největší hudební akce u nás

Další akce se dozvíte v příštím zpravodaji

Na co do kina

Andělé a démoni

Tak na tento film se docela těším (samozřejmě až po Harrym Potterovi©). Kniha není až tak literárně bohatá a někomu připadá nudná, jednoduchá a plná žvástů, ale neřekla bych, že je nezajímavá. Autor slavné Šifry mistra Leonarda, musím uznat, umí příběhem zaujmout čtenáře a celkově celá pointa je zajímavá, aspoň pro mě byla. O co vlastně tedy jde? Příběh začíná brutální vraždou geniálního vědce Leonarda Vetra v evropském výzkumném centru CERN, který i přes svůj materialistický výzkum ve fyzice je silně věřící katolík. A právě fyzikálně dokázal, že bůh existuje. Byl první, kdo vytvořil hmotu ze samotné energie, takže bůh mohl opravdu vytvořit svět z "ničeho". Ale jeho objev byl zneužit a výsledek - bájná antihmota - má být použita na zničení samotného srdce křesťanské církve - Vatikánu. A právě v té chvíli je do děje vhozen Robert Langdon, coby odborník na symboliku, speciálně na symboliku iluminátů, tajného spolku geniálních vědců, který už od nepaměti touží zničit křesťanskou církev, a který je pod tímto hrůzným činem podepsaný. No, každopádně se na film těším a uvidíme, jak dopadne. Doporučuju mrknout se taky.

Předčítač

Tento příběh je příběhem emotivním, který se odehrává po II. světové válce, příběh lásky, tajemství a soucitu na území poválečného Německa. Když 15-ti letý Michael Berg ochoří spálou po cestě ze školy, zachrání ho dvakrát starší Hanna (Kate Winslet). Časem se tyto dva nečekaně, ale o to

víc vášnivě, zapletou, což trvá až do té doby, než Hanna záhadně zmizí. O osm let později Michael, nyní mladý právník, který sleduje nacistické poválečné procesy, potká svojí lásku znovu za úplně jiných okolností. Tento film natočil režisér slavného snímku „Hodiny“, a recenze na tento film jsou opravdu kladné. Nejsem sice milovník emotivních příběhů, ale atmosféru války je třeba zažít aspoň prostřednictvím filmu. Tím nechci říct, že bych ji chtěla zažít, ale myslím, že se pomalu pozapomíná na to, jaká válka skutečně byla a co všechno může přinést.

Připravila Jana Rozsková

NÁŠ I VÁŠ RECEPTÁŘ

Musím se Vám přiznat, milí čtenáři a čtenářky, že by mě dost zajímalo, jestli někdo z Vás vyzkoušel ten recept na „Tvarožník“ z minulého čísla zpravodaje, a pokud vyzkoušel, jaký úspěch s ním sklidil. Abych já se tady nerozpívala nad úžasnými recepty a reakce nakonec nebyly takové, jako u mého muže, který poté, co byl počastován výše zmíněným tvarožníkem, a z mého dychtivého výrazu pochopil, že očekávám okamžitou odezvu, utrousil něco jako: „Ale jo, je to dobrý, ale nebudeme to teď mít každý týden, že ne?“ On je totiž spíš na maso, než na buchtu, a navíc ne na tvarohové.

Takže abych se zavděčila i těm, co zrovna na sladké moc nejsou, vybrala jsem do tohoto čísla recepty zaměřené spíše na chutě těch „masožroutů“, protože se jedná o dvě oblíbené přílohy k (většinou) masitým jídlům. Nebudu se tu pokoušet o vysvětlení rozdílu mezi knedlíky a noky, protože toho se už s velkým úspěchem zhostila rodinka Krausových v Hřebejkové filmu „Pelíšky“ (všichni si asi vybavíte ten nezapomenutelný výraz Jiřího Kodeta, alias tatínka Krause), ani se pouštět do polemiky, která z těchto příloh je chutnější či lepší, protože obě mají své nezastupitelné místo v naší typické české kuchyni. Já osobně někdy upřednostňuji noky (vynikající jsou třeba ke špenátu, ke svíčkové nebo ke křenové omáčce), ale zase taková pečená kačena nebo husa je pro většinu lidí nemyslitelná bez poctivého knedlíku.

Asi nejlepší noky, jaké jsem jedla, jsou noky podle receptu mojí maminky Jiřiny Ševčíkové z Brna, i když musím připustit, že když jsem se o ně poprvé pokoušela já, jistý rozdíl v kvalitě tam byl (hlavně jsem asi netrefila tu správnou hustotu těsta, protože noky nebyly tím správným způsobem na povrchu „oslizlé“ ☺, ale to se prý praxí poddá):

NOKY

Těsto:

¼ l mléka

¼ l vody

5 dkg másla

1 celé vejce

50 dkg hrubé mouky

20 – 25 dkg polohrubé mouky (podle požadované hustoty těsta)

1 vrchovatá polévková lžíce strouhanky

½ balíčku prášku do pečiva

2 špetky soli (nebo dle chuti)

Máslo si předem rozpustíme v teplém mléce, necháme zchladnout, ve vlažném pak rozkvedláme vejce a nakonec je smícháme s vodou. Do mísy nasypeme hrubou mouku, přidáme strouhanku – opravdu se toho nebojte, v tom je právě ten fígl, proč jsou pak noky tak dobré, strouhanka prostě zlepší tu výslednou chuť – a za stálého promíchávání tenkým pramínkem přiléváme mléko. Těsto dobře propracujeme, přičemž jeho výslednou hustotu korigujeme postupným přidáváním polohrubé mouky (to je na tom asi to nejtěžší, protože podle mé mamky se těsto „tak trochu jako musí roztékat, aby se s ním na prkénku dobře pracovalo, ale zase ne moc“, takže někdy jí trochu té mouky zbude a někdy zase těsto hodně „pije“).

Těsto necháme asi ½ hodiny odpočinout (mezitím přivedeme do varu vodu ve velkém kastrolu), pak ho poprášíme práškem do pečiva smíchaným se solí a troškou mouky, který do něj dobře zapracujeme, a necháme ještě asi 5 min. proležet. Část těsta potom přendáme na prkénko, a kulatým nožem z něho přímo do vroucí vody oddělujeme jednotlivé „noky“, které vaříme cca 5 minut. Pokud má někdo speciální „cedník“ na noky, musí tomu hustotu těsta přizpůsobit (těsto asi musí být trochu řidší).

HRNÍČKOVÉ KNEDLÍKY

Těsto:

2 rohlíky

1 hrnek hrubé mouky

1 hrnek mléka

3 vejce (oddělit bílky a žloutky)

5 dkg másla

2 špetky soli

Vybrat důstojného „zástupce“ pro kategorii knedlí a knedlíků nebylo vůbec jednoduché, protože snad každý má ten svůj zaručený recept, na který

nedá dopustit. Já sama jsem jich nashromáždila určitě víc než deset, a tak jsem nakonec vybrala ten, který je mi nejvíc sympatický svou poměrně jednoduchou proveditelností a zaručeně dobrým výsledkem. Recept je z předloňské vánoční kuchačky, uveřejněné v magazínu „Ona dnes“, což je pravidelná pondělní příloha deníku „Mladá fronta DNES“, který už roky odebíráme. Podle tohoto magazínu jsem už několikrát zkusila něco uvařit nebo upéct, a nikdy mě jejich recepty nezklamaly (z té vánoční kuchačky jsem kromě knedlíků vyzkoušela i recept na „Štěpánskou husu“, a byla výborná – to ale zase někdy příště).

Takže rohlíky nakrájíme na drobné kostičky (pro lepší chuť je můžeme ještě lehce opražit na trošce másla na pánvičce), dáme je do mísy a zalijeme vlažným mlékem, ve kterém jsme rozpustili zbylé máslo, rozkvedlali žloutky a přidali sůl. Poté, co se směs do rohlíků dobře vsákne, vmícháme cca $\frac{3}{4}$ množství mouky, tuhý sníh z bílků, a zbytek mouky pak vmícháváme podle potřeby, těsto nesmí být příliš husté. Čtyři čtvrtlitrové hrnky dobře vymažeme tukem, těsto rozdělíme na 4 části a naplníme jím hrnky. Hrnky s těstem můžeme ještě překrýt alobalem, pak je opatrně !!! vložíme do většího kastrolu s vařící vodou, která by měla dosahovat asi do poloviny výšky hrnku (doporučuji předem to množství vody vyzkoušet, ať knedlíky neutopíte ☺). Kastrol přiklopíme pokličkou a vaříme asi 25 minut, pak hrnky opatrně !!! vyjmeme a hotové knedlíky z nich vyklopíme. Podle velikosti hrnků je možno knedlíky ještě horké rozkrájet na plátky.

Dobrou chuť !

Připravuje H. Šimíčková

SPOLEČENSKÉ OKÉNKO

Rozloučili jsme se

V pátek dne 22.května 2009 v chrámu Páně a na místním hřbitově s paní

Jiřinou Barvíkovou,

která zemřela po krátké těžké nemoci v neděli 17.května 2009 ve věku 85 let.

Salone

Váš osobní kadeřník

Zveme vás do nově otevřeného kadeřnického salónu u prodejny Jednoty v centru obce Libhošť. Doufáme, že zde naleznete nejen kvalitní služby, ale také relaxaci v příjemném prostředí.

Nabízíme:

- dámské střihy moderní i klasické
- barvení, přelivy, melíry
- trvalé, vodové, foukané ondulace
- regenerační zábaly, poradenství
- účesy pro každou příležitost
- prodej vlasové kosmetiky
- vše za standardní ceny

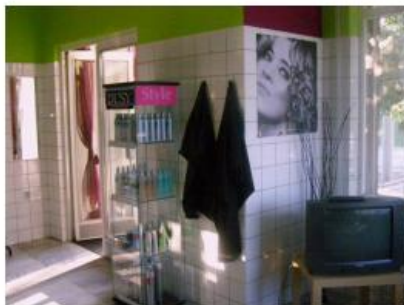
Provozní doba

Pondělí	12.00 – 18.00	pánské, dětské
Úterý, čtvrtek	12.00 – 18.00	dámské
Středa, pátek	8.00 – 14.00	dámské
Sobota	na objednání	

Těšíme se na Vaši návštěvu

Objednat se můžete na tel čísle: 777/906196

Odpovědná osoba: Iveta Linartová

10 Mbps
internet za
244 Kč

**SWAMI SE KRIZE
BÁT NEMUSÍTE**

WIFCOM
WIFI & COMPUTER SOLUTIONS

již za 8 Kč denně

KTERÝ OPRAVDU STOJÍ ZA TO MÍT...

ŠPIČKOVÝ INTERNET,

Snažíme se pro Vás vždy udělat více než ostatní a je jenom na Vás, koho si vyberete za svého partnera při výběru právě Vašeho internetového připojení. S námi Vám **GARANTUJEME SUPER RYCHLOST**, perfektní služby a vše ostatní co Vám nabídne někdo, komu na Vás záleží. **Záleží nám na Vás, a proto se díky Vám neustále zlepšujeme!**

Co nabízíme...

- rychlost až 10 Mbps
- nepotřebujete pevnou linku
- velké pokrytí signálem
- možnost instalace za 1 Kč
- servisní linka 24 hodin denně
- servisní zásah ve většině případů v den nahlášení
- měření signálu zdarma

Svým klientům nabízíme možnost nákupu výpočetní techniky za speciální ceny s dovozem a instalací až do Vašeho bydliště.

Volejte, informujte se...

...i na možnost připojení právě ve Vaší lokalitě. Až **10 Mbps internet za 244 Kč** bez DPH. Připojení k internetu s nejlepším poměrem výkon/cena v České republice.

Jako jediní v regionu máme pro Vás **24 hodin** denně dohled síť a telefonní linku tech. podpory **tel.: 775 552 804**. Speciální servisní tým je pro Vás připraven každý den v týdnu od 8.00 do 20.00 hod, 365 dní v roce!

Rádi zodpovíme Vaše dotazy: volejte tel. 317 750 555 nebo 775 552 800 • e-mail: obchod@wifcom.cz • www.wifcom.cz

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Vychází za přispění MěÚ Nový Jičín. Číslo 6/2009 vyšlo dne 1.6.2009. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Oldřich Sobek, Dagmar Michálková, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová, Jana Roszková. Cena výtisku je 8,-Kč, čísla s přílohou 15,-Kč, roční předplatné 100,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 737 525 670. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.